

M 307 541

ALAN GRATZ

SPOJENCI

Den D: Jediná šance se spojit, nebo vše ztratit

mladá fronta

NENÍ KAM JÍT

CO TADY SAKRA DĚLÁM? POMYSLEL SI DEE, když ho náhle zachvátila panika.

Stál na Higginsově člunu.

Rampa s hlasitým šplouchnutím dopadla do vody. Přistáli. *Pláž Omaha.*

Den D. Vtrhli do Francie.

„Běžte! Běžte! Běžte!“ zařval seržant Taylor.

Ra-ta-ta-ta-ta-ta-ta!

Ještě než Dee stačil udělat krok, německé kulomety na útesech za pláží spustily palbu a kosily první řady vojáků.

Dee se přikrčil v dešti střel. Vpředu se vojáci hroutili, křičeli, umírali.

Skopčáci jen čekali, až se rampa spustí dolů!

„Běžte! Pohyb! Pusťte mě ven!“ ječeli vojáci.

Ale kam? Dee to zoufale chtěl vědět. Do krupobití střel? Zůstat v lodi znamenalo zemřít. Tlačit se dopředu znamenalo zemřít. Všude kolem byla jen smrt. Někteří se pokoušeli vyšplhat na vysoké stěny lodi a seskočit přes její bok.

Kulky si je ale stejně našly.

Sid se se skloněnou hlavou tlačil vpřed a Dee ho následoval, srdce mu bušilo hrůzou. Voják po jeho levici jménem DeLuca byl zasažen a klesl k zemi, kde ho ušlapali. Sid byl stále na nohou a dral se dopředu.

Dee přelézal mrtvé a umírající muže, aby se dostal k okraji rampy. Každou vteřinou čekal, že ho zasáhne kulka. Nezúčastněně přemýšlel, jestli ji vůbec ucítí, nebo bude prostě mrtvý.

Srdce mu bušilo až v krku, když skočil do vody.

Myslel si, že bude mělká, ale k jeho překvapení se propadl přímo do jedenapůlmetrové hloubky.

Chlad a šok mu vyrazily dech, a než se stačil nadechnout, polkl mořskou vodu, jak se přes něj převalila vlna. Loď musela narazit na písečné přesypy!

Vysadili je příliš daleko od břehu! Všude kolem něj se ve vodě míhaly kulky. Jedna ho zasáhla do levé paže, palčivá bolest vystřelila od ramene až po konečky prstů.

Do vody vedle něj spadl další mrtvý voják. Byl to Sid? To se nedalo poznat. Všechno se dělo příliš rychle, příliš rychle!

Umřu, pomyslel si Dee, ochromený strachem. *Utopím se. Znovu mě postřelí a zemřu!*

Odrazil se nohama od písku a vyplaval na hladinu, kde se bolestivě nadechl a znovu šel pod hladinu.

Aktivoval CO₂ kartuši na své záchranné vestě, ale nestačilo to k tomu, aby ho vesta vynesla nad hladinu. Byl

pořád moc těžký. Měl příliš těžkou výstroj. Bojoval se zapínáním těžké bojové vesty, kterou měl přes uniformu, jeho pohyby zpomalovala voda a ruce měl ochromené strachem. Nakonec se mu přece jen podařilo vestu sundat. Pustil i popruh pušky. Nemohl se teď starat o to, jestli ji bude později potřebovat. Pokud se teď nezbaví zátěže a nedostane se z vody, žádné později nebude.

Plíce ho pálily, oči štípaly. Znovu se odrazil a vyplaval nad hladinu.

Tentokrát se už znovu nepotopil a to, co viděl, jak ho vlny houpaly nahoru a dolů, byl výjev jako z pekla.

Narážel do mrtvých těl a moře bylo temné krví. Muži křičeli a volali po zdravotnících, kteří tam nebyli. Německé bunkry, pillboxy na vysokých útesech dštily smrtící křížovou palbu. Na pláži byly rozmístěné rozsocháče nazývané také „čeští ježci“ – obrovské třínohé, tříruké protitankové překážky zhotovené z ocelových tyčí svařených do tvaru písmene X. Odolaly palbě spojeneckých bitevních lodí. Kolem nich leželi na mokřém písku všelijak pokroucená těla mrtvých vojáků, nehybná jako kameny.

Za zády uslyšel hlasité *BUM!* nějaké exploze, a když se otočil, uviděl, jak jeden z Higginsových člunů exploduje v kouli černého dýmu a oranžových plamenů, byl zasažen německým dělostřeleckým kanónem.

„Pomoc! Pomoc, neumím plavat!“ křičel někdo poblíž. Byl to seržant Taylor.

Dee *uměl* plavat a instinktivně se vydal za hlasem, i když byli poučeni, že se mají tlačit směrem k pláži a nezdržovat se pomocí zraněným vojákům.

To je práce zdravotníků, říkali jim. Ale Dee žádné zdravotníky neviděl. Jen naprostý chaos.

Dostal se k seržantu Taylorovi a snažil se ho vytáhnout z vln, ale seržant byl příliš těžký. Dee se zhluboka nadechl a ponořil se pod vodu. Rozepnul seržantovu bojovou vestu a stáhl mu ji. Pak už bylo snazší dostat seržantovu hlavu nad hladinu. S vypětím sil ho táhl vlnami k pláži.

Směrem k německým dělům.

BUM. Vybuchla německá podvodní mina a nějaký voják vykřikl. Jeho tělo vyletělo do vzduchu a pak se s odporným šplouchnutím vrátilo zpět do moře.

Sid to není, pomyslel si Dee a uvědomil si, že ztratil svého přítele. Kde je? Táhle! Sid se brodil s puškou zvednutou vysoko nad hlavu, aby ji udržel suchou. Byl naživu!

Výbuch z minometu způsobil, že za Deem vytryskly gejzíry vody, a on zrychlil tempo a táhl seržanta blíž k pláži. Blíž. Pachtil se ve vodě, která byla stále mělčí. Už mu sahala jen k hrudi, pak po břicho, po pás. To už Dee neplaval, místo toho potácivě procházel vlnami.

„Už můžete vstát, seržante!“ křikl za sebe. Ale když se otočil, uviděl, že seržant Taylor má prostřelený krk. Celou dobu, co ho Dee táhl za sebou na břeh, byl mrtvý. Táhl mrtvého muže.

Dee stál na místě a vlny se o něj tříštily, do vody kolem něj pršely střely a granáty. Bundu svého mrtvého seržanta stále pevně svíral v zaťaté pěsti. Seržant se na něj díval mrtvými očima, jako by hleděl skrz něj. Někam za něj. Deeovi se zamlžil pohled, jeho mysl se oddělila od těla a nechala ho tam stát v jakémisi omráčení uprostřed té okolní spouště. Celý jeho svět se smrskl na seržantovo tělo, které do něj znovu a znovu naráželo v moři ztemnělém krví.

Kde to byl? Jak se na tohle místo dostal? Jaký to všechno mělo smysl? Bylo to, jako by sledoval film o životě někoho jiného. Ne, nebyl to film, byl to sen. Stál uprostřed snu, který skončí, až se probudí.

„Dee! Vzpamatuj se!“ volal Sid.

Dee vzhlédl. Jeho přítel se krčil v příboji jen několik metrů od něj.

Dee zamrkal. Pláž. Děla. Útes. Mrtvá těla. Všechno to viděl, chápal, kde je a co musí udělat, ale bylo toho na něj příliš. Nemohl se rozhodnout, co má dělat, nemohl se pohnout.

„Dee – Dee!“ vykřikl Sid a rozběhl se k němu.

A pak – Ssssssss-BUM!

Minometný granát dopadl mezi ně a vybuchl.

JEŽEK

VÝBUCH SRAZIL DEEA K ZEMI A POKROPIL HO vodou, pískem a střepinami.

Když se vzpamatoval, prskal ve vlnách a třepal hlavou. Mezi místem, kde předtím stál, a místem, kde stál Sid, zel hluboký kráter.

Ale Sid byl pryč. Jeho přítel tam před vteřinou byl a v další zmizel.

„Side! *Side!*“ vykřikl Dee. Kde je? Rozmetal ho snad ten granát na kusy? Vrhł jeho tělo tucet metrů daleko? Dee to nemohl vědět. Ale Sid byl pryč a to jen proto, že on ztratil hlavu!

Krčil se v příboji, naprosto zdrcený. Všude kolem něj čluny chrlily další vojáky do bouře střel, granátů a min. Ve vodě plavalo více mrtvých těl. Další čluny hořely a štiplavý zápach benzínu, střelného prachu a kouře mu naplňoval plíce. Další ranění leželi na břehu. Tohle bylo peklo a Dee se z něj musel dostat. Stál a crčela z něj voda. Rozběhl se směrem k pláži, voda mu sahala jen po kotníky. Za běhu se rozhlížel po Sidovi, ale nebyl tam. Nebyl.

Kulomety na útesech chrlily smrt – *brrrrrrrrrrrrrppppppp-brrrrrrrrrpppppp* – střely se zarývaly do písku všude kolem něj. *Sif-sif-sif-sif-sif*. Znělo to jako zrychlené, sykavé nádechy. Dee ucítil teplo v kalhotách. Počůral se.

Ale na tom teď nezáleželo.

Nezáleželo na ničem jiném než se dostat z pláže. Adrenalin ho hnál vpřed, panika ho stravovala. Nemohl se zastavit. Kdyby se zastavil, byl by mrtvý. Musel najít úkryt. Dostat se z otevřeného prostoru.

Před sebou za hřebenem duny viděl mrtvé vojáky. Ne – byli živí!

Schovávali se za hradbou písku, kterou vytvořily dělostřelecké granáty. Byli to přeživší. Plocha suchého písku se tu prudce svažovala k moři. Vojáci zjistili, že když si lehnou hlavou k útesům a nohama k oceánu, duna jim poskytne alespoň nějaký úkryt. Ten úhel byl dostatečně nízký, aby je kulomety nemohly zasáhnout. Ale Dee k duně musel nejdřív doběhnout. A nedokázal si představit, jak to zvládne, aniž by ho zastřelili.

O něco blíž byl jeden z velkých kovových ježků, Dee k němu rychle dočvachtal a vrhl se za něj. O vteřinu později se od kovu odrazily střely – *cink-cink-cink-cink* – cítil, jak mu jedna protrhla bundu, ale minula ruku. Teprve teď si všiml, že má uniformu roztrhanou a na dvou dalších místech se rozpíjela krvavá skvrna – dole na pravé noze a nahoře kousek od levého ramene. Dee si rychle obě rány omotal útržky látky, aby zastavil krvácení.

Dole na pláži se dva vojáci dobrodili ke břehu a rozběhli se k jeho ježkovi.

„Rychle! Dělejte!“ křičel na ně Dee.

Jeden ze dvou vojáků se prodíral příbojem, na hrudi nesl objemnou vysílačku, která ho zpomalovala.

„Zvládnete to!“ povzbuzoval je horečně Dee.

Oba muži už byli blízko, když se střely zaryly do písku kolem nich – *sif-sif-sif-sif-sif-sif* – muž s vysílačkou padl k zemi.

„Dostal jsem to! Pomóóóc! Dostal jsem to!“ křičel v bolesti. „Zdravotník!“

Druhý voják běžel dál a Dee mu pomohl do úkrytu ježka. Pak se chystal vyrazit pro zraněného radistu, ale to už k němu přiběhl voják s páskou zdravotníka na rukávu – bílou s červeným křížem – a klekl si vedle něj. Takže na pláži *skutečně* byli zdravotníci! Deeovo nadšení trvalo jen okamžik. Další smršť střel skolila klečícího zdravotníka i raněného radistu. Oba zůstali nehybně ležet v písku.

Dee zalapal po dechu a zachvěl se hrůzou nad krutostí nacistického střelce, který bez váhání zabil zraněného vojáka i neozbrojeného zdravotníka. Netušil, kdy mu začaly téct slzy – a jestli vůbec někdy přestanou.

„Musíš odsud pryč!“ křikl na něj ten druhý voják skrývající se za ježkem.

Dee na něj přes slzy zamrkal. O co tomu chlapovi šlo? Bylo tu dost místa pro oba a všude kolem nich jen smrt a zkáza. Proč by ten úkryt měli opustit?

Voják držel ruční granát přezdívaný Gammon podle tvaru připomínajícího šunku, jedno z těch objemných výbušných zařízení, které někteří z nich nosili. „Ten ježek,“ vysvětloval voják překotně a ukázal na tu velkou ocelovou překážku, za kterou se schovávali, „má nahoře minu! Musím ji vyhodit do vzduchu, než přijde příliv! Aby na ni později nenarazily lodě. To je můj úkol. Musíš odsud pryč.“

Dee tomu nemohl uvěřit. Blízko vybuchl minometný granát, trhl sebou. Pryč odsud? Do té noční můry? Měl to třicet metrů k převisu duny. Ale ten inženýr už stál, aby na ježka připevnil granát. Dee musel najít nějaký jiný úkryt, ale kde? Tohle bylo šílenství. Co to bylo za invazi? Kdo rozhodl, že měli vystoupit na břeh za denního světla, přímo do chřtánu německých děl? Proč námořní bombardování nezničilo bunkry na útesech? Kde vězela jejich letecká podpora? Kde vězely tanky, které měly krýt postup vojáků po pláži?

Tohle musela být ta nejhorší invaze v dějinách.